

SINDER

Deel III: De Dreiging

SINDER
Deel III – De Dreiging

Anna Driver

Auteur: Anna Driver

Coverdesign: StephDesign

ISBN: 9789465201931

© Anna Driver

Proloog

Hij was lang en krachtig en in zijn lichtbruine ogen zaten donkere stippen.

“Hoelang denk je dat het nog duurt voordat de bron geheeld is?”

Askur stond voor het raam van zijn ruime ontvangstkamer en keerde zich niet om naar Rinja, die voor de open haard zat. Het vuur was uit want het was warm. Het was maar een paar maanden wat koud in Doralin, een voornamelijk warm eiland.

Askur keek naar buiten en zag Bekan, zijn vriend en hoofd van het leger door de grote poort komen. Hij had haast, zijn driftige passen richting de ingang van het paleis. Askur liet niets blijken en wachtte het antwoord van Rinja af.

Rinja liet de wijn in haar glas wat gedachteloos ronddraaien. Het duurde even voordat ze antwoordde.

“Tja, Galbon zei dat het in mijn generatie zou gebeuren.”

“Nog steeds vaag,” merkte Askur kritisch op en draaide zich naar haar toe. “Kon hij niet wat preciezer zijn? Wie gaat bijvoorbeeld die bron helen. Volgens mij weet de orde dat al jaren.”

Rinja schamperde. “Dat zal vast wel maar als je Galbon kent weet je dat hij graag in raadsels spreekt. Hij zegt nooit een woord te veel.”

Askur liep naar de tafel met de drank erop. Hij pakte een wijnkaraf op en schonk zichzelf in.

“Heb je daar zelf ideeën over gehad tijdens je opleiding?”

Rinja zette haar glas neer. “Natuurlijk! Leila zei altijd dat ze tussen onze leerlingen zouden zitten. Ze zijn nu allemaal al jaren van het eiland af. Dus ik denk binnen tien jaar? Vijf jaar? Morgen?”

Ze pauzeerde even, dacht na en keek Askur aan. “Nu is het meestal wel zo dat een profetie niet even zomaar wordt uitgevoerd; vaak is het een lot van personen, die hun leven leiden en dan iets doen, nou ja, ik weet het niet. We zullen geduld moeten hebben.” Ze wees naar hem, “Dus voor jou van belang om je volk voor te bereiden.” Ze zei het een beetje plagend terwijl hij naar haar toe liep onderwijl zijn glas neerzettend. Hij strekte zijn hand uit die ze pakte en hij trok haar omhoog en naar zich toe.

Zo dichtbij voelde ze de kracht van de man. Zijn aura wond haar op, iedere keer weer.

Hij keek haar met een opgetrokken wenkbrauw aan. “Jij gaat mij vertellen wat ik moet doen met mijn volk? Hoe ik ze moet leiden terwijl ik dat al honderd jaar doe?” hij zei het met licht dreigende ondertoon maar zijn glimlach sprak dat tegen.

Ze hield haar handen tegen zijn borst, trok licht aan de randen van zijn overhemd waar deze zich sloot met de knopen. Ze wist hoe ver ze kon gaan.

“Je weet wat ik bedoel. Stel nou dat de bron opeens geheeld is, wat betekent dat dan voor de Repto?”

Hij keek in haar ogen, zijn armen om haar heen, laag op haar rug en gleed toen met een hand langs de zijkant van haar gezicht, streek met zijn duim langs haar kaak en kuste haar licht op haar lippen.

“Mijn strijdbare dame. Mijn persoonlijke magiër. Het toeval dat we elkaar tegenkwamen op de markt terwijl ik daar zelden kom. Het moest zo zijn denk ik wel eens.”

Rinja glimlachte, keek naar hem op. Ja, dacht ze, het leek inderdaad of het zo had moeten zijn. Gelijk verliefd was ze op deze krachtige leider. Zij die ambities had als magiër iets voor te stellen, iets te betekenen voor een volk. Ze hoopte dit te kunnen bewijzen binnen de Repto. Dat ze in haar opleiding nooit van de Repto had gehoord vond ze nog steeds verbazingwekkend.

“Zolang we ons niet kunnen omvormen tot onze gevechtsvorm,” ging Askur verder, “is het lastig om mijn plannen tot uitvoer te brengen. Het wachten is op het helen van de bron. We hebben het daar al over gehad.”

Ze keek hem verlangend aan. “Ik kan niet wachten,” zei ze hem en drukte haar hoofd tegen zijn borst. Ze voelde zich altijd zo beschermd door hem.

“Je zou nog wel eens kunnen schrikken als ik mijn strijdersvorm kan aannemen. Repto heten niet voor niets zo.” Ze hoorde zijn lage stem brommend tegen haar oor, zijn hand strelend over haar haar.

“Ik heb tekeningen gezien. Dat weet je en ik ben er niet bang voor. Ik zie er naar uit. Dat je een pantser krijgt, een staart zelfs!” Ze grinnikte een beetje. Het was ondanks alle tekeningen lastig voor te stellen hoe het in werkelijkheid zou zijn. Maar dat Repto een vervaarlijk uiterlijk hadden in hun strijdersvorm was wel duidelijk. Een gepantserde huid, een dikke uitlopende

staart, handen die klauwen werden, een lichaam dat bijna ondoordringbaar werd. Richels met punten over de staart.

Nu staand tegen zijn getrainde lichaam, leek hij krachtig maar gewoon, toch was hij dat niet. Geen mens zou hem aankunnen. Zijn ogen waren wat vreemd, zoals vele Repto dat hadden. De enige verwijzing naar een reptiel maar nauwelijks te zien, alleen als je wist wat ze konden worden zou je die verbinding maken.

Askur glimlachte en duwde haar harder tegen zich aan. Zijn Rinja, die nu al een paar jaar de zijne was en strijdbaar. Ze wilde net zoals hij macht en zeggenschap maar zij moest daarin een subtiel spel spelen want hij was als de leider van de Repto de alleenheerser.

“Koning, Askur!”

Er werd wat driftig op de deur geklopt en Rinja en Askur kwamen los van elkaar.

“Kom binnen,” zei Askur. Rinja stond bij de haard, Askur een stukje er vandaan.

Zoals Askur al verwachtte kwam zijn belangrijkste man van zijn leger, Began binnen. Began, iets kleiner dan Askur maar een stevig strijderslichaam en één van zijn beste soldaten, verontschuldigde zich uitvoerig toen hij Rinja in de kamer zag staan.

“Koning, mevrouw, het spijt me u te moeten storen maar het is dringend,” zei hij beleefd knikkend richting Rinja en daarna naar Askur.

Ze knikte terug naar Began, wachtende op wat hij te zeggen had. De manier waarop Began Askur aankeek deed Askur handelen. Hij gaf Rinja een duidelijke blik en een lichte beweging met zijn hand dat ze de kamer moest verlaten. Ze gehoorzaamde hem, terwijl je in haar vertrek een licht lichamelijk protest voelde.

“Altijd in protest,” Began zei het glimlachend en keek haar waardierend na. Askur keek zijn vriend wetend en licht hoofdschuddend aan.

“Ze weet dat ik haar alleen vertel wat ik vind dat ze mag weten, hoe irritant ze dat ook vindt. Ze zal straks alles in werking stellen om te weten te komen wat je me nu gaat vertellen.” Zijn ogen twinkelden en de glimlach om zijn lippen sprak boekdelen. Began grinnikte begrijpend naar Askur.

“Inderdaad. Sterk en een eigen wil. Dat wat je aan je zij moet hebben als we dan eindelijk weer eens onszelf kunnen zijn.”

“Ja,” zei Askur, “maar je kwam niet voor om over Rinja te praten, vertel op, wat is er zo dringend?”

Bekans ogen glinsterden opgewonden.

“Eindelijk heeft onze spionage wat opgeleverd in Perion.”

Askur stond plots onbewogen stil en zei niets. De opgewonden staat van Bekan vertelde hem dat hij hem ging vertellen waar hij al jaren op wachtte. Proberend zijn opwinding niet te veel te laten blijken keek hij Bekan neutraal aan. Bekan kende Askur goed, de houding en spanning in zijn leider en vriend was voor hem duidelijk en hij liet hem niet langer in spanning. “Het is een Felin man, de Natwa zelfs en zijn vrouw, een roos, die de bron gaan helen op het eiland Amreh. Volgens onze spion zijn ze al op weg naar het eiland Amreh!”

Bekan kon zijn genoegen en plezier nauwelijks onderdrukken.

“Ja! Eindelijk!” zei Askur meer tot zichzelf dan Bekan en maakte een overwinningsgebaar met zijn arm en gebalde vuist.

Het ging eindelijk gebeuren. De Repto zouden ontwaken.

<1 - Soutend - Het Paleis - Serj>

Serj was al weken in zijn cel, diep onder het paleis. Hij overdacht zijn handelingen met Eliza. Eliza die hij wel graag in zijn bed zou willen hebben, maar een onmogelijk doel voor hem nu het feit daar was dat ze de partner, de felagi van Sinder bleek te zijn. Toch had hij het niet kunnen laten haar aan te raken en verlekkerd naar haar tatoeage te kijken die hij mooi vond, ondanks dat de meeste Felin er een afschuw voor hadden. Hij vond haar mooi en zeer verleidelijk en de aantrekking bleef, ondanks zijn zeer pijnlijke straf die hij had gekregen omdat hij haar geslagen had. Het bloedverlies. Dagen en nachten had die pijn geduurd en had hij zich uit pure wanhoop tegen de tralies aangegooid om een andere pijn te ervaren dan die in zijn lijf. Domus! Hij had niet geweten hoe zeer dit deed! Hij vermoedde dat de meeste Felin dit niet wisten en kreeg moorddadige gedachten over zijn Natwa want die wist het wel. Sinder had dit ook meegemaakt in zijn jeugd en Serj wist dit.

Zijn felagi slaan was natuurlijk zijn doodvonnis tekenen en Sinder was in ieders ogen mild geweest. Serj zelf dacht daar nu heel anders over. De pijn die het bloedverlies had veroorzaakt kon hij slecht vergeten en vergeven.

Hij kon het daarom weer niet laten, net toen hij weer was vrijgelaten uit zijn cel en genezen was om de felagi van Sinder uit te dagen, hoe fout zijn gedachten waren en hij wist dat hij daarmee een groot risico liep op een veel ergere straf dan die hij al had gehad. Waarom deed hij het dan? Zijn verlangen naar Eliza had obsessieve proporties aangenomen en hij kon het maar niet loslaten.

Na zijn herstel en met de komst van de magiërs Roster en Leila was hij ook aanwezig geweest bij het diner en benaderde hij haar weer, tegen beter weten in.

Bij de eettafel waar hij haar aantrof streelde hij even die tatoeage, voelde met zijn vingers over die voor Felin blanke huid. Hij wilde haar niet zo vals toespreken, maar het was zijn enige manier om haar aandacht te trekken, haar ergernis op te wekken.

Hij had in zijn cel gedroomd dat hij met haar de liefde bedreef, dat ze gek op hem was en niet op zijn Natwa die hem bij deze

tweede keer had aangekeken op een manier dat hij vreesde voor zijn leven. Wanneer de ogen van Sinder diverse tinten donkerder werden was dit voor iedereen een duidelijke waarschuwing. Als Sinder zijn woede ook maar enigszins liet gelden voelde je de macht en kracht van hem.

Hij wist niet wat hem bezielde om dit risico te lopen doorweer Eliza uit te dagen. Wat ze toen had laten zien bekoelde opeens zijn verlangen naar haar. Die tafel met al het eten en wijn aan gruzelementen in een oogwenk! Ze kon iets wat geen Felin kon, zelfs Sinder niet.

Opeens was ze gevaarlijk, een niet te onderschatten kracht, iets wat hij niet had verwacht bij die voormalige dievegge. Haar benaderen was nu geen optie meer. Hij had, ondanks alles, zijn leven lief.

Zijn vader Hamir zocht hem op in zijn cel.

“Serj, Serj,” zei zijn vader droevig en hoofdschuddend.

“Ze is gevaarlijk pa!” zei hij alsof dat een verdediging was.

“Ja, Serj,” zei Hamir zijn zoon, “Maar jij speelt met je leven. Waarom Serj? Waarom zijn felagi zo tarten? Haar slaan en voor hoer uitmaken? Waar komt dat toch vandaan?”

Serj voelde dat zijn vader zich voor hem schaamde.

“Ben ik dan zo’n slecht voorbeeld? Ik zou je moeder nooit voor hoer uitmaken!” Hamir kon er niet over uit. “En dan een vrouw slaan! Ongeacht wie het is, al was ze een hoer! Dat is zwakte Serj. Precies zoals Sinder zei en nu dit weer... Wat moet ik doen om je nog te kunnen verdedigen? Ik wil je niet kwijt maar ik zou het snappen als Sinder je ter dood veroordeeld.”

Ondanks zijn bravoure schrok Serj toch van de woorden van zijn vader. Zou Sinder hem nu ter dood veroordelen?

Met een wat onzekere stem zei hij. “Zou hij dat doen? Ik ben jouw zoon, van een elite Felin.”

Hamir schamperde. “En jij denkt dat dat jou onschendbaar maakt?! Heb je nu nog niet begrepen hoe rechtvaardig Sinder is? Onpartijdig? Hij heeft zelfs zijn felagi gestraft terwijl ze eigenlijk niet eens echt schuldig was. Ze deed iets onbewust dat wij Felin niet accepteren en hij heeft toch besloten haar te straffen. Je hebt hem toch gehoord? Dat hij zijn Felin gemeenschap daarmee duidelijk maakt dat hij niemand voortrekt, geen precedent schept, ongeacht wie het is?”

Hamir gaf Serj een lichte tik tegen zijn hoofd. “Wordt wakker zoon! In principe heb je je doodvonnis getekend! Als Sinder anders beslist mag je Domus op zijn blote knieën danken.”

Zijn vader zei het bijna wanhopig, want zo voelde hij zich ook.

Wat Serj ook gedaan had, als vader wil je je zoon niet kwijt maar hij zou het begrijpen als Sinder anders besloot.

“Zou ik Sinder nog om vergiffenis kunnen vragen?”

Hamir zuchtte oneindig bedroefd. “Daar is het nu echt te laat voor zoon. Je kan het proberen, maar het is beter als je je op het ergste voorbereid.”

Serj had dit gesprek ontluisterend gevonden. Het drong nu eindelijk tot hem door. Inderdaad, dacht hij. Hoe stom kan je zijn! En dat allemaal voor een vrouw die hij toch nooit zou kunnen krijgen. Wat had hem al die tijd bezielde? Die lust die maar in zijn lichaam woedde, die hem bijna gek maakte, obsessief. Hij was eindelijk nuchter geworden en was nu alleen maar bevreesd.

Zijn huilende moeder stond na weken bij zijn celdeur en vertelde hem dat zijn vader was overleden, gevelde in de oorlog met de wolvenclan. Bij het horen van dat nieuws brak hij.

“Oh mam, nu kan ik hem nooit meer spreken, om vergiffenis vragen voor mijn daden, zorgen dat hij toch nog trots op mij kan zijn.”

Zijn moeder Avery zei toen heel koel en koud, haar tranen wegvegend: “Ik hoop dat je dan waardig sterft Serj, in nagedachtenis van je geweldige vader.”

Ze was bij hem weggelopen zonder hem nog een blik waardig te gunnen. Ze schaamde zich voor haar zoon en zijn gedrag. Daarvan wilde ze geen moeder zijn.

Toen Sinder opeens voor zijn tralies stond stapte hij angstig achteruit. Zijn tranen waren gedroogd, zijn lot lag als een angstig blok op zijn maag. Serj was niet meer de arrogante jongeman die hij al die tijd was geweest. Hij vreesde nu wat komen ging.

Sinder keek hem vreemd aan, twijfelachtig leek het wel. Alsof hij bedacht wat nu te zeggen. Het kwam er koel en zakelijk uit maar het was voor Serj toch verrassend. Dit had hij niet verwacht.

“Je mag de uitvaart van je vader bijwonen Serj. Ik verwacht dat je je daarbij gedraagt. Een foute beweging of opmerking en je hebt je doodvonnis getekend.”

Serj knikte bevreesd naar Sinder die zoveel macht en kracht over hem heen straalde dat hij ineenkromp.

Sinder keek de jongeman aan. Hij zag nu voor het eerst echt verslagenheid. Voor het eerst berouw. De dood van zijn vader hakte erin.

Sinder was blij dat hij Hamir nog had gesproken tijdens hun reis naar de wolvenclan oorlog die zo triest voor hem was afgelopen. Buiten de gebeurtenissen rond Leila deed het ook pijn om Hamir kwijt te zijn. Het gesprek dat ze hadden gehad stelde Hamir gerust en hij was met een beter gemoed het gevecht in gegaan.

“Ik ga je zoon niet ter dood veroordelen Hamir,” had Sinder tegen hem gezegd. “Dat kan ik niet. Kinderen zijn te kostbaar in de Felin gemeenschap. Hij trekt wel bij.”

Hamir wilde het niet echt laten zien maar Sinder zag gewoon dat hij heel erg opgelucht was, zijn kind zou toch nog leven! Al wist Hamir nog zo goed dat Sinder alle recht had om hem te doden.

“Ik dank je Sinder, je weet niet hoe veel ik je daarvoor schuldig ben.”

Sinder had hem op zijn schouder geklopt. “Hamir, ergens zit er iets goeds in die jongen en dat gaan we eruit halen. Wat ik met hem doe weet ik nog niet, maar daarvoor zullen we met de elite een besluit nemen.”

Dat hij dagen daarna het leven liet had niemand kunnen voorspellen. Sinder was daarom extra blij dat hij het gesprek met hem had gehad en nu zo voor die zoon van Hamir, met diezelfde blauwe ogen speet het hem dat hij de jongeman moest straffen.

Serj zelf durfde Sinder nauwelijks aan te kijken. Hij wilde zijn spijt betuigen, alles terugnemen wat hij gezegd en gedaan had maar er kwam geen woord over zijn lippen dan een zielig antwoord op de woorden van Sinder: “Ja Sinder.” Zijn ogen neerwaarts, onderdanig.

“Na de begrafenis beslis ik wat ik met je zal doen,” voegde Sinder toe.

Heel even keek Serj naar Sinder maar die ogen stonden koel en ondoorgrondelijk.

Serj kon alleen maar zwijgen en keek de weglopende Sinder na. Wat zou Sinder beslissen?

<2 - Soutend - Het Paleis - Sinder>

“Je wist wat Leila had gedaan en dat vertel je me dan niet?” Sinder keek verbaasd maar ook licht geïrriteerd naar Eliza. Ze waren aan het ontbijten in hun eigen vertrekken. Sinder was van slag en wilde nu niet onder zijn mensen zijn dan nu alleen met zijn felagi, Eliza. Hij moest nadenken, beslissen over Leila, over Serj, over Bran en ook over zijn Eliza.

“Sinder, dat was niet aan mij en als ik het had gezegd had je het waarschijnlijk niet eens geloofd. Je eerste liefde die je zoiets aan doet!” zei Eliza hem. “Trouwens, ik hoorde maar een deel van het gesprek en toen wist ik dat ik gelijk had. Dat ik vanaf het begin een raar gevoel kreeg op de manier waarop ik Leila naar Bran zag kijken. Dat ze wat achterhield, dat ze verbaasd was, geschrokken.”

Sinder sloot even zijn ogen. Ze had gelijk. Hij zou het niet geloofd hebben. Roster had het hem verteld, hem en Dago en ze waren er nog stuk van.

Hij kon het nog steeds niet geloven dat Leila, die aardige mooie lieve Leila waarmee hij tijdens zijn jeugd op het eiland Amreh zo intens de liefde had bedreven, zijn eerste liefde die hem toen ook al had bedot en zwanger was geworden. Die hem blijkbaar had willen binden. Vanaf dat moment was het tussen hen fout gegaan maar hij was er blind voor geweest. Hij had niet gezien dat ze er zo kapot van was geweest, zodanig dat ze hem een loer had gedraaid die hij net zo wreed vond als het sterven van zijn Roos Moira.

Ze had zijn zoon van hem had afgepakt, hem in de waan gelaten dat hij gedood was voor het helen van de bron. Maar ze had hem weggehaald en laten adopteren en niet meer naar hem omgekeken. Ze had het vergelijkbaar gevonden met het laten weghalen van hun ongebooren kind, nog heel pril, toen ze net zwanger van hem was. Maar zijn zoon leefde en had de laatste jaren van zijn jeugd in een hel geleefd, was verkocht, misbruikt voor zijn bloed.

Sinder werd weer kwaad. Door haar!

“Sinder,” zei Eliza hem want ze voelde hoe Sinder zich weer opwond, kwaad maakte en legde haar hand op zijn arm.

“We moeten vooruitdenken, aan ons, aan mijn kracht en hoe we dat gaan aanpakken.”

Sinder keek op van zijn bord naar zijn Eliza, zijn felagi, zijn heerlijke prachtige felagi die gevaarlijk was, die haar kracht totaal niet onder controle had en daardoor al het een en ander aan problemen had veroorzaakt.

Zijn ogen die een paar tinten donkerder waren geworden om de onmacht maar ook het verdriet dat hij voelde richtte zich op haar.

“Ja, Eliza, je hebt gelijk. Maar ik heb tijd nodig om dit te verwerken. Domus, ik kan er nog steeds niet over uit. Mijn beste vriendin, zo wraakzuchtig, zo hard ook. Ik dacht dat wij Felin hard waren, maar Leila...,” hij liet zijn woorden hangen.

De waarheid zonk maar langzaam bij hem in en wat hij nog erger vond was dat hij niet wist wat hij nu met haar aan moest.

“Het is onvergeeflijk Sinder, dat is ook zo, maar zij kan ons naar Amreh brengen en dan kan je met de andere magiërs beslissen wat met haar te doen? Misschien naar Amreh verbannen? Onder toezicht oog van Galbon en die Quint? Waar je het wel eens over hebt gehad? Ik neem aan dat die ook wel een appeltje met haar te schillen hebben. Kunnen we hopelijk ons probleem oplossen en krijgt ze op die manier straf? Geen Roster meer, laat ze zichzelf nuttig maken.”

Sinder pruttelde, maakte wat brommende keelgeluiden. Overwoog haar woorden.

“Op zich een heel goed idee Eliza,” zei hij uiteindelijk, “maar ik vind het geen straf voor haar. Ik weet niet of ze wel verdient te leven.”

Eliza keek Sinder even aan. Oh? Toch wat verrast door zijn uitspraak. Ja, ze kon het begrijpen dat hij zo dacht. Hij had er jaren over gedaan om de dood van Moira en vermeende dood van Bran te verwerken. Er was een stukje in hemzelf doodgegaan door die actie van Leila. Hij was verhard, voor het eerst in zijn leven was de behoefte ontstaan aan wraak. Tot diep in zijn ziel was hij geraakt.

Hij zei haar: “Weet je hoe moeilijk de eerste jaren voor mij waren na de dood van Moira en Bran? Iedereen was euforisch, klopte me op de schouder, was blij, vierde feest!” Sinder herleefde bijna weer die tijd. De ontboezeming van Roster over Leila liet hem terugkeren naar die vreselijke begintijd. De tijd dat hij het leven niet zag zitten en dat iedereen maar vond dat hij de held was. Dat Dago en zijn elite mannen aan hem trokken, dat iedereen wat van hem wilde en hij verdoofd was

door verdriet, zwak en niet in staat zichzelf uit zijn verdriet te trekken en zich onderdompelde in drank en vrouwen. Een onvergeeflijke tijd vond hij achteraf van zichzelf, ook in nagedachtenis aan Moira. Maar zeker dat eerste jaar interesseerde hem niets, was Dago eigenlijk de Natwa in plaats van hem, want hij kon het niet opbrengen, de vreugde, de blijheid en de kracht die iedereen weer had hervonden. Pas na het eerste jaar wist Dago hem uit zijn impasse te krijgen en kwam hij uit zijn dronkenschap, uit zijn verdoving, want dat was het geweest. Er was vreugde in de gemeenschap door de vele geboortes en hij kon zijn ogen hier niet meer voor sluiten. Hij trok zich uit zijn lethargie en werd juist fanatiek, de leider, de Natwa die men graag zag. Zelfverzekerd, beslissingen nemend, verbindend.

Hij werd uit zijn gedachten gehaald door Eliza die opperde: "Misschien kan je dat op het eiland bespreken met Galbon. Wat voor straf geschikt is."

Sinder knikte licht, "Ja," zei hij wat afwezig en dacht aan wat anders. "Roster is er kapot van," zei hij en staaarde voor zich uit, dacht aan zijn vriend. "Diep, diep teleurgesteld. Ik heb met hem te doen, voel zijn pijn."

"Ja, en hij wist al die jaren niet eens dat ze tot de orde behoorde! Dat moet ook heel pijnlijk zijn geweest," zei Eliza.

"Ja, ook al zoiets!"

Beiden mijmerden over de gebeurtenissen.

"Weet je wat ook zo merkwaardig is?" zei Sinder, zijn ogen in een soort verwondering.

"Nou?"

"Leila kwam pas twee jaar na haar vertrek van het eiland bij Roster."

"Huh?" Eliza trok een gezicht.

"Je zou toch denken dat ze na het weghalen van het kind de behoefte zou hebben om getroost te worden. Wie beter dan Roster?" Sinder zei het peinzend. "Ik had jaren geen contact met ze maar ik dacht dat het zo zou lopen. Ik nam het gewoon aan dat ze direct naar Roster was vertrokken."

"Wat heeft ze in die tussentijd gedaan? Valse plannetjes gesmeed?"

"Roster weet het niet. Hij dacht ze met mij mee was gegaan en was meer dan verbaasd dat ze na zo'n twee jaar voor zijn neus stond."

“Raar,” vond Eliza. “Wist hij wel dat ze naar hem zou toekomen? Ze was tenslotte jouw geliefde. Wist hij dat?”

“Dat vermoedde hij wel en daarom dacht hij zelfs dat hij haar verloren had. Hij wist wanneer ze achttien zou worden en hoopte dat ze contact zou opnemen.”

“Heeft ze dat niet gedaan dan? Of hijzelf? Dat doen magiërs toch onderling.”

“Dat was ook vreemd. Ze had zich voor iedereen afgesloten. Als we op het eiland zijn wil ik daar Galbon over vragen.”

“Maar toen ze eindelijk voor zijn neus stond was het ook niet direct liefdevol.”

“Wat bedoel je?”

“Ze gaf hem meteen duidelijk te kennen dat ze geen kinderen met hem wilde.”

“Domus! Omdat ze die van jou heeft moeten laten weghalen?”

“Geen idee, ze wilde er niet over praten. Een pijnlijk onderdeel in hun relatie.”

“Domus! Het wordt steeds onaangener! Maar misschien had ze tijd nodig om het verlies te verwerken. Tenslotte is het duidelijk geworden dat ze gek op je was.” Eliza zuchtte en zei daarna zacht en terneergeslagen: “Roster is nu alles kwijt.” Sinder knikte. Hij was bedroefd voor zijn vriend.

“Weet je wat ik ook denk?” begon Eliza, “Ik geloof eigenlijk niet dat ze niet weet hoe ik mijn kracht kan beheersen, mijn achtergrond niet kon vinden. Ze had het wel meteen over een Natwain en nu is daar niets over te vinden?”

Eliza nam een slok van haar thee.

Sinder leek te ontwaken. “Je hebt gelijk. Ze heeft het gewoon getraineed. Daar dacht ik ook aan.”

Eliza wees naar Sinder met haar vork. “Toch nog jaloers op mij denk ik. Nog steeds houdt ze van je Sinder.”

“Liefde zou onbaatzuchtig moeten zijn,” zei Sinder daar meteen op, zijn onderdrukte boosheid was er nog steeds in te horen. “Ze houdt alleen van zichzelf, anders had ze nooit Bran bij me weggehaald. Ze heeft me bijna vernietigd.”

“Ja, je hebt gelijk, dat doe je niet als je van iemand houdt, al is degene onbereikbaar voor je,” gaf Eliza toe en zei toen: “Maar ik vind het vreselijk voor Roster. Hij is altijd verliefd op haar geweest. Hoe bedrogen moet hij zich voelen. Het zal nu wel voelen alsof hij haar nooit echt gekend heeft. Zeker niet met wat je net vertelde.”

Sinder keek afwezig, diep in zijn eigen gedachten. Daarna richtte hij zich weer tot Eliza. “Ik denk dat Roster en zelfs Dago mee moeten naar het eiland,” zei hij en schoof zijn bord naar achter, “en Bran natuurlijk,” voegde hij toe. Zijn zoon had driftbuien en schoot zijn doornen ongebreideld in het rond. Felin konden tegen een stootje, maar ook Bran moest leren om met die uitbarstingen om te gaan. Sinder vond dat hij mee moest naar Amreh, al was het maar om begeleiding te krijgen in het leren beheersen van die uitbarstingen, net zoals hij in zijn jeugd had moeten leren. Het bevreemde hem eigenlijk dat Galbon Bran niet automatisch ophaalde. Hij had toch speciale eigenschappen? Hoorde hij niet op Amreh thuis? Zoals ook zijn Eliza daar zou moeten zijn. Ze moesten beiden leren zich te beheersen.

Hij keek naar zijn bord dat nog half vol was. Hij had niet veel kunnen eten. De hele gebeurtenis van de dag ervoor zat hem dwars, een akelig gevoel had zich in zijn lijf gezet. Hij dronk in gedachten zijn thee.

“Omdat?” vroeg Eliza refererend naar zijn opsomming over wie allemaal mee moest naar Amreh.

“Roster, omdat hij mee kan oordelen wat we moeten doen met Leila en Dago,” Sinder pauzeerde even en zei meer in zichzelf dan tot Eliza, “Dago omdat hij mijn sodalis is. Ik heb hem nodig in dit soort zaken.”

Eliza legde haar hand weer op zijn arm. “Alles wat je kan helpen mijn lief, alles wat je kan helpen om hier doorheen te komen.”

Sinder pakte haar hand en kuste die. “Mijn felagi,” zei hij alleen maar, maar zijn blik en de woorden uitgesproken met die licht hese stem waren voldoende voor Eliza. Daarin zat alles wat hij voor haar voelde.

<3 - Repto >

Het helen van de bron zorgde echter niet dat de Repto zich weer als vanouds konden omvormen, alsof er niets gebeurd was. Het omvormen was langzaam uitgestorven bij de Repto door het beschadigen van de bron. Nieuwe generaties konden het niet meer. Een grote frustratie bij ze. Ze woonden toen niet op Doralin, maar een land ver daar vandaan. Na honderden jaren dachten ze dat als ze dichterbij de bron zouden gaan wonen ze misschien meer kans hadden op “genezing” van hun manco. Ze verhuisden naar Doralin en leefden daar jarenlang onder de radar, zich stilaan vermeerderend. De Repto als volk werd redelijk groot maar ze hielden zich afzijdig zolang de bron niet geheeld was. De huidige koning Askur en de meesten van de Repto waren nog te jong en hadden het omvormen in hun strijdersvorm nog nooit meegemaakt. Er lag daarom een grote druk op Askur. Hij wilde natuurlijk dat het de strijders straks allemaal zou lukken. Maar er waren nog maar een paar Repto die het ooit hadden gekund en geen van allen wisten meer precies hoe dat ging.

Na het helen van de bron had Askur vol enthousiasme de pubergroep bij elkaar geroepen, gedacht dat het nu zou gebeuren. Omarin, zijn ouderling en raadsheer had er bedenkelijk bijgestaan. Bekan, zijn beste vriend en leider van een divisie van zijn leger keek net zoals Askur naar Omarin.

“Wat?” had Askur gemopperd toen Omarin wat cynisch had gekeken toen Askur opgewekt de pubers aanmoedigde tot omvorming en dat niet lukte.

“Wat is het dat je weet waarom het ze niet lukt?”

“We zijn de kunst van het omvormen verleerd,” begon Omarin, “Ik zou het niet meer weten hoe dat te doen, alhoewel ik het in mijn jeugd nog gedaan heb. Maar verwacht nu niet dat door het helen van de bron we het zomaar weer kunnen. Er moet geleerd worden, geoefend. De Repto vorm was altijd bedoeld voor het gevecht, voor strijd als we zouden worden aangevallen.”

“We gaan Doralin veroveren,” zei Askur gepassioneerd. “Ik wacht hier al jaren op! Dat de Repto in Doralin gaan heersen! Daarvoor zal er heel wat gevochten moeten worden! Dus onze

Repto vorm is essentieel, belangrijk! We moeten dit voor elkaar krijgen nu de bron weer geheeld is.”

De jongelui stonden intussen ongemakkelijk bij dit gesprek. Er werd wat van hen verwacht en ze wisten hoe Askur kon reageren als ze niet deden wat hen werd opgedragen. Zijn straffen logen er niet om en hij had er ook geen moeite mee iemand ter dood te veroordelen. Zijn wil was wet.

“Dus er is meer voor nodig?” Askur zei het ongeduldig en geïrriteerd en Omarin knikte.

“We moeten eerst eens onderzoeken wat ervoor nodig is. We hebben boeken genoeg over de geschiedenis van de Repto.”

Askur gromde bijna van ongenoegen en keek de pubergroep aan. Hij wilde niet te hard reageren, tenslotte was hij afhankelijk van zijn mannen, hoe jong ook.

“Jullie kunnen gaan,” beval hij met een gebaar. “We roepen jullie op als we meer weten.”

De jeugd droop af, blij dat ze er zonder kleerscheuren vanaf waren gekomen.

Askur richtte zich tot Omarin. “Had je dat niet eerder kunnen zeggen?” barstte hij los. Omarin vertrok geen spier. “Je laat me nu voor niks voor aap staan voor de jeugd!”

Omarin was niet bang voor Askur en dat was zijn kracht. Hij was al oud en als Askur besloot hem te doden dan had hij daar vrede mee. Hij leefde al lang. Te lang. Zelfs voor een Repto was hij oud. Daarom kon Askur wel boos op hem worden maar hij had hem nog steeds nodig.

Hij trok zijn schouders op. “Je hebt niks gevraagd,” zei Omarin simpel.

Askurs ogen spoten vuur. Hij draaide zich abrupt om en zei bevelend met een armgebaar tegen Omarin en Bekan: “Mee.”

Bekan en Omarin liepen achter een driftig lopende Askur aan naar zijn werkkamer, daar waar de vergaderingen plaatsvonden en zijn beste mannen tezamen kwamen.

Askur wist zeker dat met het helen van de bron het weer zou moeten kunnen, ook voor de volwassen generatie. Dat was nog steeds zijn hoop. Maar blijkbaar ging het niet zomaar. Het leek wel alsof hij wakker was geschud door dit incident. Wat was hij naïef geweest! Alle hoop gevestigd op de bron.

Doralin veroveren bleek nu ver weg. Iets van jaren.

Ze liepen naar zijn werkkamer en Askur gebaarde hen te gaan zitten.

“Wat is het dat je me niet verteld?” vroeg Askur Omarin. De oude man bleef rustig, ging even verzitten en stak van wal als een waardige oude raadgever.

“Je hebt het nooit gevraagd Askur. Je dacht door het helen van de bron dat alles gewoon vanzelf zou gaan. Dat was vroeger al niet zo, dus laat staan nu. Nu we geen voorbeelden meer hebben. Geen leraren die het ons kunnen bijbrengen.”

“En waarom hebben wij deze discussie dan nu pas en niet veel eerder? Jij weet wat mijn doelen zijn. Wij zijn toegenomen in aantallen om een leger te vormen. Hiernaar toe verhuisd om dichterbij de bron te zijn. Jij hebt ooit omgevormd! Jij moet toch weten wat dat allemaal inhoudt en wat we daarvoor moeten doen! Je laat me al die jaren in mijn sop gaarkoken en bereid me niet voor dat er blijkbaar heel wat meer bij komt kijken? Dat het geoefend moet worden? Bijgebracht? Of iets anders? Kunnen wij het straks allemaal wel?”

Omarin zuchtte.

“Waarom moet je Doralin veroveren?” begon Omarin en Askur was van zijn stuk gebracht.

“Domus Omarin! Zit je me nu voor de gek te houden?” Hij was oprecht verbaasd.

“Nee,” zei Omarin rustig. “We hebben het noorden van Doralin helemaal voor onszelf, we leven vredig naast de bevolking. Het ontbreekt ons aan niets wat mij betreft.”

Nu nam Bekan het woord.

“Wij hadden vroeger een heel land Omarin! Dat weet je heel goed. De Repto zijn gewend te heersen! Doralin is bewust gekozen, alsof je dat niet weet! Heb je nu al die jaren bewust informatie achtergehouden over onze toekomst of om onze plannen te traineren omdat je het leven wel goed vindt zo?”

Omarin glimlachte mild naar Bekan. “Inderdaad Bekan. We hebben een goed leven en waarom weer oorlog voeren. Askur is de koning hier. Waarom ook de koning van een volk dat hij nauwelijks kent en geen verwantschap mee heeft. Mensen notabene! Je wilt leider zijn over je eigen volk. Niet over mensen! Pah!” een minachtige blik gleed over Omarin.

Askur maakte een driftig gebaar. “Die mensen kan me niets schelen! Het gaat me om het eiland! Dat wil ik helemaal en geen stukje. Daarom de strijd. Dat weet je als geen ander Omarin. Met jouw gedrag en kennis die je voor je gehouden hebt pleeg je eigenlijk verraad! Je hebt vooruitgang bewust

tegengehouden! Je wist allang dat het meer vergde dan alleen de bron helen.”

Askur spoot vuur maar Omarin was ongenaakbaar en totaal niet verontrust. Frustratie droop van Askur af en ook Began was zwaar geïrriteerd.

Askur maakte in zijn hoofd overuren. Omarin was de enige nog overlevende van honderden jaren geleden. Alleen hij wist nog wat er ongeveer zou moeten gebeuren of in werking gesteld moest worden. Hoe kon hij zo dom zijn geweest er blindelings op te vertrouwen dat alleen de bron helen voldoende zou zijn? Omarin wist dat hij Doralin helemaal wilde maar had niets gezegd. Alleen daarvoor kon hij hem terecht stellen, maar hij had hem helaas nodig.

“Dit is uitstel van executie voor jou Omarin, deze zware misstap, want dat vind ik het. Je zet ons jaren terug!”

Omarin bleef onverschrokken.

“Ik ben oud Askur, oorlogen heb ik al te veel meegemaakt en wil je me dood? Ga je gang. Dat kan me geen moer schelen. Mijn tijd is allang voorbij. Zie het dan maar zelf op te lossen en ze hierop te leiden allemaal. Het lukt je uiteindelijk wel. Het zal alleen even duren.” Om de mond van Omarin lag een sluwe glimlach en Askur en Began keken elkaar aan.

Inwendig vloekte en tierde Askur. Mijn tijd komt nog wel ouwe, dacht hij. Voor nu heb ik je nodig, maar wacht maar, dit laat ik niet over mijn kant gaan.

Hij liet zijn woede varen en probeerde zo kalm mogelijk te blijven.

Omarin keek met wat spot Askur aan. “De bron is nu geheeld maar je zal nog een heel traject moeten volgen. Besef ook dat alleen de jeugd zich zal kunnen omvormen.”

Askur kon zijn verbazing niet voor zich houden. “Alleen de jeugd?”

Hij was geïrriteerd en voelde zich gevangengenomen door Omarins kennis en kunde. Zijn raadsheer had het zwijgen toegedaan terwijl ze van tevoren hadden kunnen bedenken hoe alles aan te pakken. Hij was naïef geweest. Hij had gedacht dat het helen van de bron voldoende was.

“Het is aan de jongelui deze omvorming. Naar mijn weten deden de ouderen het niet meer. Realiseer je ook dat wij Repto dit normaliter vanaf jonge leeftijd leerden. We moeten eerst weten hoe en dan beginnen met de pubers, daarna zouden we

het met jullie kunnen proberen,” daarmee doelde hij op Askur en Began en de vaste groep leiders van Askurs leger.

”Je bent nog jong voor een Repto, maar toch. Niet zo jong. We leerden dat in onze pubertijd en moesten dat onderhouden, maar niet te vaak. Zoals ik al zei. Het vergt veel van je lichaam,” en om Askur nog meer te verontrusten voegde hij eraan toe: “Het is maar de vraag of jullie lichamen het aankunnen. Of de bron jullie genoeg kracht geeft.”

Askur wilde het niet weten, maar het knaagde toch onbewust. Als koning van de Repto moest en zou het hem lukken, al kostte het lichamelijk ongemak wat hij nu begreep van Omarin. Zijn ambities hadden de boventoon en hij probeerde met alle macht de omvorming waar te maken. Dat wat hij zijn strijders al die jaren voor had gehouden, dat ze in hun strijdersvorm onoverwinnelijk waren.

”Ik zou het bij de jeugd houden,” zei Omarin tot groot ongenoegen tegen Askur. De blik die Askur Omarin gaf deed de oude Repto uitvaren. “Het is honderden jaren geleden! Je kan toch niet verwachten dat het zomaar opeens lukt?”

Askur was verrast door Omarins felle uithaal en zweeg. Hij dacht na en zei toen: “Hier moet toch iets over staan in onze geschiedenis zodat we er weer achter kunnen komen hoe tot de omvorming te komen? Of dat er lesmateriaal is, al is het van lang geleden.”

”Het is maar de vraag of we dat allemaal hebben meegenomen met onze overtocht,” zei Began wat somber. “We waren toen beperkt met de spullen die we konden meenemen. Zoveel schepen hadden we niet.”

Askur veegde woest een wijnglas van tafel die tegen een kast aankwam en uiteenspatte.

”Domus!” was het enige wat hij woest zei.

<4 - Soutend - Het Paleis - Sinder>

“We kunnen nog niet naar Amreh, Rolff heeft zich aangekondigd.” Sinder was met zijn raadsleden en de elite in hun vergaderzaal.

“Je felagi is gevaarlijk Sinder, dat is gebleken,” zei Zoner, een van zijn raadsleden.

Sinder had geen behoefte om zoiets te horen over zijn felagi. Hij keek Zoner met een donkere blik aan.

“Ik heb het over Rolff, Zoner, niet over mijn felagi.” Zijn lage hese stem kon niet dreigender klinken. Aan zijn felagi hoefden ze niet te komen. Dan stonden al zijn stekels overeind.

“Het is anders wel je felagi die ervoor gezorgd heeft dat hij hier voor de poort staat straks.” Zoner kon het niet laten. Zoveel ouder dan Sinder die hij nog een jonge hond vond ook al was hij de Natwa.

“Zij heeft ervoor gezorgd dat de daden van Ragnar bestraft zijn en dat Rolff komt onderhandelen over een stuk grond waar ze zich op willen vestigen.”

“Phah!” gromde Zoner, “Hij komt verhaal halen over de vermoorde wolven, zijn Alfa Ragnar en mannen. Vijf stuks Sinder!”

Sinder was niet in een goede bui en Zoner tartte hem met opzet. Hij vermande zich. Hij wilde niet in woede uitbarsten alhoewel de gebeurtenissen van de afgelopen tijd zijn emoties op de proef stelden.

“Ik zou het op prijs stellen, Zoner, dat je met me meedenkt, dat je me als raadslid ondersteund en denkt aan een oplossing.” Hij keek Zoner daarbij veelbetekenend aan.

“We gaan naar Amreh om te zorgen dat mijn felagi haar krachten onder controle krijgt. Ze heeft veel moed, zwanger en al heeft ze ervoor gezorgd dat de Felin van het noorden zijn gered. Dat er doden zijn gevallen is misschien te betreuren maar ook gerechtvaardigd. Ragnar heeft zomaar de Arepa en zijn mannen van het noorden vermoord. Zonder reden. Eliza heeft niemand omgebracht zonder gegronde reden. Ragnar kreeg na jaren eindelijk zijn verdiende loon.” Sinder ademde even in ergernis want hij had helemaal geen zin in deze discussie en vervloekte Zoner dat hij ermee kwam.

Zoner echter leek zijn Natwa te willen uitdagen.

“Je vrouw een vrouwelijke strijder Sinder? Waar gaan wij naar toe als Felin? Misschien zelfs een vrouw aan het bewind? Ben je zo zwak om dat toe te laten?”

Sinders ogen werden meteen een paar tinten donkerder. Zoner bereikte zijn grenzen. Hij sloot even zijn ogen, keek daarna naar zijn sodalis Dago die sussend knikte.

“Zoner, mag ik vragen hoe oud je bent?” Sinder wist hoe oud Zoner was, maar deed dit expres.

“Vijfhonderdentwintig,” zei Zoner wat onwillig.

“Voor jou ben ik dus nog maar een baby, misschien niet meer in de luiers, maar alsnog een baby. Wel een hele krachtige wil ik je meegeven.”

Die azuurblauwe ogen keken koel in die van Zoner. Die ging iets ongemakkelijker in zijn stoel zitten. Hij voelde dat Sinder iets ging zeggen wat hem waarschijnlijk niet zou bevallen.

“Je zou dan eigenlijk moeten weten dat er vroeger, waarschijnlijk zelfs in jouw leven, Natwain voorkwamen. Vrouwelijke strijders onder de Felin. De bron is geheeld dus nieuwe tijden breken aan. Felin staan op die zich voorheen niet konden laten gelden.”

Sinder keek de aanwezigen aan.

“In het noorden blijkt er ook een Felin vrouw te zijn met de kracht. Of misschien niet met haar eigen kracht maar net zoals Eliza, kan ze de kracht van een Felin gebruiken die dat heeft. En in deze nieuwe tijden heb je een Natwa nodig die daarvoor open staat, die dat onderzoekt en Felin leert daarmee om te gaan.”

Er werd goedkeurend gemompeld maar niet door iedereen. Zoner hield zich stil, alsook Ceraf.

“Vijfhonderd jaar oude gewoontes Zoner. Niet wenselijk. Wij leven in een nieuwe tijd, nieuwe mogelijkheden en als jullie raadsleden met jullie ervaring en geschiedenis niet willen innoveren heb ik jullie niet meer nodig. Geschiedenisboeken genoeg hier. Als ik iets wil weten over het verleden kan ik het daar vinden. Dus als jullie nog iets willen toevoegen aan deze vergadering, raad ik jullie aan eens na te gaan of er lang geleden vrouwelijke Felin strijders bestonden en mee te denken in deze nieuwe tijd.”

Sinder keek zijn raadsleden aan. “En zo niet,” zei Sinder met een pauze en keek ze beiden aan, “dan kunnen jullie gaan.”

Ceraf en Zoner keken verbijsterd. Nog nooit in hun ruim vijfhonderdjaar bestaan had een Natwa zo tegen hen gesproken. Ze waren zo beledigd dat ze elkaar aankeken en opstonden.

Zoner richtte zich tot Sinder: “Als dat je wens is,” en ze liepen beiden uit de vergaderzaal.

“Zo, opgeruimd staat netjes,” was het eerste wat Mar zei.

Sinder zuchtte echter. “Ik weet het niet Mar, maar ze zijn wel snel op hun teentjes getrapt en ik heb inderdaad geen raadsleden nodig die niet meegaan met hun tijd.”

Het was even stil, iedereen met zijn gedachten.

“Ik kan me ook helemaal niet voorstellen wat het is om al vijfhonderd jaar te leven,” zei Dago toen.

Sinder streek door zijn haar, was niet blij met de beslissing van zijn raadsleden. “Ze zijn toch ook nuttig. Ze hebben veel meer kennis dan wij. Soms, zoals toen met het uitnodigen van de familie van Moira hebben ze ons toch behoed voor een fatale fout.”

Sinder doelde op de keer dat hij de broers en vader – die mensen waren – had uitgenodigd in hun ondergrondse Felin stad. Omdat Moira geen mens was hadden ze er helemaal niet bij stilgestaan dat de familie waar Moira was opgegroeid wel mensen waren en mensen waren verboden in de ondergrondse stad. Wat een beginnersfout was dat geweest! Sinder schaamde zich daar eigenlijk nog steeds over.

“Ik zal nog eens met ze spreken. Het kan niet zo zijn dat ze als twee beledigde ouwetjes opeens ons toneel verlaten. Ik moet ze anders benaderen dan jullie, de elite. Bij hen speelt toch hun leeftijd een rol.” Sinder keek zijn elite aan, “Maar als ze op die manier over Eliza beginnen op, het spijt me heren, dat raakt een snaar bij me.”

“Ze is inderdaad gevaarlijk Sinder, maar dat weet je, je bent daarmee bezig en je gaat daarvoor zelfs naar Amreh! Dat weten zij ook. Het is gewoon het idee dat er misschien een keer een vrouw als Arepa wordt aangewezen dat ze als dreiging zien.”

Mar hoefde niet uit te leggen wat iedereen wist.

“Dat zie ik ook als dreiging eigenlijk,” zei Ryan en ook Yusuf knikte beamend.

“Wij zijn dat niet gewend. Ik weet niet hoe Felin zouden reageren als dat ooit eens zou gebeuren. Wat zeggen onze wetten?”

Sinder keek op naar de langste van de elite, zijn excellente boogschutter en zag ook dat de lenige Yusuf er moeite mee had. “Jij zou daar moeite mee hebben Ryan? Yusuf? Een vrouw aan het bewind? En als zij dan, net als jij de kracht heeft en kan meevechten zoals wij?”

“Tja, ik weet het niet.” antwoordde Ryan. Yusuf hield zich stil alsof hij er nog over nadacht. “Het is zo ongewoon en ik denk dat het heel veel weerstand biedt binnen de Felin.”

“Ja, bij de mannen,” bromde Sinder, wetende hoe vasthoudend de Felin waren aan hun oude gewoonten wat de verhouding tussen mannen en vrouwen betrof.

“De wet zou ervoor moeten worden aangepast. Dat is op zich al een lange procedure. Alle Felin groepen moeten daar dan in meegaan,” merkte Mar op die er nog wel even over door wilde gaan.

“Ja, dus een lange weg te gaan en waar zijn we eigenlijk bang voor? Dat we moeten buigen voor een vrouw?” Sinder glimlachte en zei schalks: “Heren, wij buigen altijd al voor onze vrouwen, geef mij een Felin die zijn felagi iets weigert wat ze wil.”

De mannen glimlachten allemaal maar Ryan vond het een te serieus onderwerp en glimlachte niet mee.

“Uiteindelijk kunnen wij bepalen wat we willen,” zei hij. “Onderlinge verhoudingen tussen man en een vrouw vind ik heel wat anders dan dat ik me aan een vrouwelijke leider zou moeten verantwoorden.”

Emir grijnsde. “Ben je daarom al die tijd zonder vrouw Ryan? Je wilt niet onder de plak zitten?”

Ryan gaf hem een donderende blik. “Spreek voor jezelf Emir,” Emir lachte alleen maar. Ja, ook Emir had geen vrouw, geen felagi, maar dat wilde niet zeggen dat hij nooit vrouwen had. Ryan leek daarin anders. Die leek die behoefte niet te hebben, maar schijn bedriegt wist Emir.

“Het zou wennen zijn Ryan, daar heb je gelijk in. Maar voorlopig is het nog helemaal niet aan de orde. Vooralsnog heeft Eliza alleen beschikking over de kracht als er iemand bij haar is die de kracht heeft. Dus zonder een Felin met de kracht kan ze niets. Dat zou je toch heel bevredigend moeten vinden Ryan.” Emir glimlachte er mild bij.

Ryan knikte maar keek toch wat stuurs. Hij vond het oprecht maar niks, alleen de gedachte al aan een vrouwelijke leider.

Yusuf hield zich afzijdig en wilde er verder niet op ingaan, maar je voelde dat hij de mening van Ryan deelde. Sinder schudde inwendig zijn hoofd. Star, dacht hij, koppig, bang voor het onbekende.

<5 - Repto >

Na de frustratie van het vorige gesprek met Omarin was Askur op zoek gegaan naar lesmateriaal en alles wat hen zou helpen om te zorgen dat in ieder geval de jongelui tot hun Reptovorm zou kunnen komen.

Omarin, Bekan, Rinja en hijzelf waren in zijn werkkamer. Askur had het boek in zijn handen welke hij Rinja wel eens had laten zien, waar de Repto in hun strijdersvorm te zien waren. Hij zwaaide met het boek, legde het neer en bladerde er driftig in, sloeg van voor naar achter en bij de tekening van de Repto in zijn strijdersvorm liep hij met zijn wijsvinger langs de tekst.

“Misschien te eenvoudig, maar kijk! Dit heb ik Rinja diverse keren laten zien. Misschien is dit het begin van de oplossing.”

Hij liet de pagina zien aan Omarin. Daar stond een grote tekening op met de Repto in zijn strijdersvorm. Daaronder een schuingedrukte tekst. Het was maar heel kort. “Ik dacht altijd dat daar gewoon stond wat de tekening betekende!” zei Askur, “en dat is ook zo, maar misschien heeft het meer betekenis dan alleen maar dat wat de tekening betekent. *“Transforma reptile.”*”

Omarin keek mee naar waar Askur naar keek en aanwees met zijn vinger. Hoopvol zei Askur: “Misschien tegelijkertijd een spreuk?”

Omarin schudde wat twijfelachtig zijn hoofd maar knikte toen. “Je hebt denk ik gelijk. Zo simpel.”

Askur keek hoopvol naar Omarin die wat verwonderd zei: “*Transforma reptile,*” en keek naar Bekan en Omarin. “Dat is het.” Hij zei het zeker.

“Zou het zo simpel zijn?” Bekan keek bedenkelijk naar Askur en daarna naar Omarin.

“Alleen de spreuk zeggen lijkt me iets te gemakkelijk want dan zou ik nu ik het gezegd heb al omgevormd zijn,” zei Askur en keek daarbij naar Omarin. Hij verwachtte van de man een reactie, een uitleg.

“Nee,” schudde Omarin, “Het is niet alleen de spreuk,” en dacht na. Hij deed zijn ogen dicht, probeerde na te gaan naar die keren, lang, lang geleden dat hij zich had omgevormd.

“Je magie moet het omvormen oproepen, zorgen dat je lichaam reageert op de magie in je,” zei hij. “Ik ga het niet meer

doen,” zei hij met een wuivend gebaar met zijn hand. “Mijn lichaam kan dat niet meer aan. Het is nog maar de vraag of het jou lukt Askur en jou Bekan wees hij naar de mannen. Je moet ermee naar de jeugd, zoals ik al gezegd heb, voordat jezelf gaat proberen. Ik vrees dat jullie te oud zijn, hoe jong jullie ook zijn als Repto, voor omvormen moet je toch in je pubertijd zijn.”

Askur wilde eerst uitvallen maar dacht na de woorden van Omarin dat hij gelijk had. Laten ze eerst bij de jeugd kijken hoe de spreuk zou werken.

Omarin merkte nog iets op wat hij ter harte nam. “Rinja kan je nog wel eens van pas komen als je per se zelf wilt omvormen. Ik denk namelijk dat het nogal een pijnlijke ervaring zal zijn. Daar haar specialiteit genezing is, zou ze met een spreuk daarna het gelijk kunnen verzachten?” Hij keek daarbij Rinja vragend aan. Die knikte langzaam en Askur trok haar naar zich toe.

“Mijn bijzondere dame,” zei hij liefdevol en Rinja keek blij naar hem op, maar ze kende hem goed. Ze was nuttig voor hem en haar magie was mede wat hij aantrekkelijk aan haar vond.

Askur, Omarin, Rinja en Bekan bespraken wat ze de jongelui zouden zeggen.

“Ik ga toch meedoen,” deelde Askur mede en keek daarbij naar Rinja. “Met Rinja erbij zal het goed moeten gaan. Ik vertrouw erop dat ze me kan helpen om als er pijn bij komt kijken; ze dat kan verzachten.” Rinja knikte naar hem en hoopte dat ze hem niet teleur zou stellen want Askur kon wreed zijn. Hij maakte geen uitzondering qua persoon als hij vond dat het nodig was iemand te straffen of erger.

Een paar dagen later liet hij de pubers optrommelen en verzamelen op het oefenterrein.

Ze stonden ongemakkelijk voor hun leider. Na de vorige oproep was het lange tijd stil geweest en ze voelden nu de hoge verwachtingen van hun leider wat ze onzeker maakte.

“Jongelui! Jullie zijn onze toekomst! Jullie zijn onze toekomstige Repto!”

Er werd onrustig naar Askur gekeken ze stonden stil, voor zover ze dat met hun lichamen in de groei konden.

“Wees niet gealarmeerd! Jullie kunnen straks wat wij, de oudere generatie misschien niet eens meer gaat lukken. Omarin en mijn beste mannen en Rinja zijn hier voor jullie vandaag om te kijken of het helen van de bron jullie wat gaat

brengen. Het omvormen zou in de jeugd moeten zitten maar we zijn vergeten hoe dat te doen. Ik wil daarom vrijwilligers vragen naar voren te komen om een keer in alle concentratie te proberen te komen tot de vorm waar de Repto om bekend staat.”

De jongelui onderling keken elkaar aan, er werd geaarzeld, voeten verschoven maar uiteindelijk kwamen er een paar naar voren.

Askur knikten goedkeurend.

“Omarin?” vroeg hij de oudere Repto. Die richtte zijn blik op de jongelui.

“Ten eerste, het geeft niet als het niet lukt,” begon hij geruststellend, zijn handen spreidend. De paar jonge mannen waren nerveus. “Ten tweede, als het wel lukt kijk dan uit! Een Repto in zijn strijdersvorm is formidabel, bijna niet te verslaan. Houd je dan stil. Ten derde: mocht je pijn ervaren dan is Rinja hier om je hulp te bieden. Geef het aan! Schaam je niet.”

Dit hadden Askur, Bekan, Omarin en Rinja met elkaar besproken. Alle mogelijkheden hadden ze onderzocht en Askur wilde niet dat de toekomst, de jongelui, niet tot omvorming wilden komen als ze niet wat waarborgen hadden.

“Je bewind is streng Askur,” had Omarin een beetje verwijtend gezegd. “Je moet ze meer waarderen, moed en hoop geven. Niet gelijk alles afstraffen. Je reputatie is inmiddels genoeg. Stop daarmee. Wordt sympathieker, daar win je meer zieltjes mee dan dictatuur.”

Askur wilde Omarin bijna aanvallen maar stopte vlak voor de man, die onbewogen en zonder angst Askur op hem af zag komen. Askur haalde diep adem en deed een stap terug. Geheel tegen alle verwachting in knikte hij naar Omarin en zei: “Je hebt gelijk. We moeten enthousiasmeren en niet angst inboezemen. Daar winnen we niets mee. Ik wil dat ze het zelf willen, de jongelui. Dat ze bereid zijn voor hun volk te strijden!”

Bekan was prettig verrast door zijn vriend. Askur zag blijkbaar in dat zijn doel niet zou lukken als hij zijn strenge straffen bewind zou handhaven.

Deze woorden en gedachtegang van Askur herkenden de jongelui die nu voor hen stonden niet en het werd er tussen de

vrijwilligers daardoor niet rustiger op. Ze keken onzeker naar elkaar.

“Jullie hebben het volgende nodig: Je magie, de wil om de vorm aan te nemen en een spreuk.”

Omarin keek Askur aan en zei wat zachter tegen hem.

“Misschien is het beter ze af te zonderen om te proberen. Met al die ogen op hen gericht is het ongemakkelijk voor ze.”

“Mmm, ja, je hebt gelijk,” mompelde Askur, kijkend naar al die verwachtingsvolle gezichten. Hij gebaarde naar de vrijwilligers.

“Kom, laten we ons afzonderen en in alle rust proberen.” Hij richtte zich tot de rest en wuifde ze weg. “Jullie kunnen gaan.

We roepen jullie wel bijeen als we tot resultaten zijn gekomen.”

Hij geleidde het groepje de grote oefenruimte in en iedereen die daar nu op het moment bezig was werd vriendelijk verzocht de ruimte te verlaten.

“Goed,” begon Omarin toen de vrijwilligers in de oefenruimte stonden, alleen nog met Askur, hemzelf, Rinja en Began.

“Jullie moeten de magie zoeken in je lichaam en dan samen met de spreuk proberen er te komen. Denk aan de strijdervorm van de Repto. Formidabel, sterk!”

Het klonk zo vaag. De jongelui keken elkaar aan. Natuurlijk kende ze de tekeningen van de Repto in strijdervorm. Maar ze waren onzeker en wilden te graag aan de verwachtingen van hun koning voldoen. Askur zag hun onrust en zei op milde en geruststellende toon: “Luister, ik zal zelf ook proberen tot de vorm te komen maar wij denken dat jullie meer kans maken. Enig idee hoe belangrijk dat is voor de Repto?”

Ah, je zag de jongelui denken, Askur ging het ook proberen. Dat maakte hen wat moediger. Ze probeerden te begrijpen wat Omarin hen zei.

“Laten we eerst maar eens de spreuk opzeggen,” begon Askur, wetende dat de spreuk alleen niet genoeg was.

Hij voelde zich simpel, maar hij sloot zijn ogen en dacht na over de verandering die zijn lichaam zou moeten ondergaan en zei de spreuk hardop. De jongelui deden hetzelfde.

Omarin, Rinja en Began keken hen nieuwsgierig aan. Er gebeurde niets.

Askur deed zijn ogen weer open en trok een gezicht. De jongelui keken wat onnozel. Nee, dit was het niet. Askur kon de humor er nu nog van inzien.

“Tja, dat zou iets te gemakkelijk zijn geweest,” zei hij maar Omarin bleef serieus.

“We hebben magie in ons, niet veel, maar toch. Dat wat ons eigenlijk de Repto maakt,” zei deze. “Ik denk dat jullie, zeker voor de eerste keer, een grotere concentratie nodig hebben. Hoe roep je je magie op? Denk daaraan! We hebben het allemaal! Dit moet helpen om tot die vorm te komen. *transforma reptile*.”

Askur keek Omarin aan. De oude man probeerde toch te helpen. Hij knikte naar hem en keek daarna naar Bekan.

“Ik denk dat het een leren van is; het leren door te geloven dat we ons kunnen omvormen,” zei Askur.

“Klinkt zweverig,” zei Bekan maar wilde graag, dus stond open voor elke mogelijkheid.

“Nee, het klinkt magisch en dat is wat jullie nodig hebben. Het geloof in jullie magie, in de spreuk en geloof in je lichaam. De drie moeten tezamen komen.” Rinja was Omarin voor en die keek verbaasd naar haar. Met zijn stok tikte hij op de vloer en wees daarna naar Askur. “Ze heeft gelijk Askur! Ze haalt de woorden uit mijn mond. Ze is een magiër, ze denkt op de goede manier.”

Askur liep op haar af, greep haar beet en gaf haar een korte maar heftige zoen. Een beetje ademloos kwam ze van hem los. De jongelui waren bijna geschokt. Askur liet nooit zijn liefde voor Rinja blijken, behandelde haar als zijn mannen, met een bijna onverschillige houding. Wat ze nu zagen was wel heel wat anders en ze waardeerden dat.

“Je hebt gelijk,” zei hij haar. “Dat is wat we moeten proberen.” Askur meende het en hij gebaarde naar de verbaasd kijkende jongelui dat ze dat moesten doen.

“We gaan doen wat Rinja zegt,” zei Askur en de jongelui keken hem opgewonden aan.

“Lichaam, geest en magische spreuk. Die drie moeten we binnen onszelf samen zien te binden. Het is gewoon een techniek en dat moeten we ons weer aanleren. Voor jullie,” zei Askur en richtte zich tot de vrijwilligers. “Wij hebben lessen wat onze magie betreft maar jullie moeten je toch realiseren dat wij Repto dat in verschillende vormen en krachten hebben. Nu is de magie die wij hebben nogal divers maar jullie kennen allemaal de diverse trucs die naturel komen.”

Er werd geknikt. Ja dat wisten ze wel. Wat kleine objecten laten bewegen, soms iets meer kracht geven, maar grote magische krachten hadden ze niet.

Askur keek de jongelui aan gaf een vragende beweging met zijn hoofd, spreidde zijn armen om zijn vraag te benadrukken.

“Waar haal je je magie vandaan als je er wat mee wilt doen?”

Het duurde even voordat iemand wat zei. “Dat komt als vanzelf. Ik weet het niet. Dat zit gewoon in ons. Als ik mijn magie wil gebruiken gebeurt dat gewoon.”

“Nee,” zei Askur hem. “Dat gebeurt niet gewoon. Daar doe je iets voor. Je gedachten gaan naar dat wat je wilt bereiken. Dat het automatisme lijkt is omdat je vele magische handelingen vaak doet. De Repto vorm is te lang een onbekend fenomeen, iets van lang vervlogen geschiedenis en verhalen. Plaatjes in boeken. Maar nu de bron weer geheeld is zouden we dit toch terug moeten krijgen.”